Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter:	Andersen, H. C.
Titel:	Udrag fra Dryaden. Et Eventyr fra Udstillingstiden i Paris 1867. 1868
Citation:	Andersen, H. C.: ”H.C. Andersens Eventyr bd. V kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal”, i Andersen, H. C.: *H.C. Andersens Eventyr bd. V kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal*, C. A. Reitzel, 1990, s. 89. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hcaeventyr05val-shoot-idm139748572809312/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)
Anvendt udgave:	H.C. Andersens Eventyr bd. V kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal

»Du springer fra Jorden med varigt Liv!« sagde hun, »lædsk min Tunge, giv mig Vederqvægelse!«

»Jeg er ikke det levende Væld!« svarede Vandet. »Jeg springer ved Maskine.«

»Giv mig af din Friskhed, du grønne Græs,« bad *Dryaden*. »Giv mig en af de duftende Blomster!«

[57] »Vi døe naar vi rives løs!« svarede Straa og Blomster.

»Kys mig, du friske Luftstrøm! Kun et eneste Livs-Kys!«

»Snart kysser Solen Skyerne røde!« sagde Vinden, »og da er Du blandt de Døde, faret hen, som al Herligheden her farer hen før Aaret er omme, og jeg kan igjen lege med det lette, løse Sand paa Pladsen her, blæse Støv hen over Jorden, Støv i Luften, Støv! Alt kun Støv!«

Dryaden følte en Angest, som Qvinden, der i Badet har overskaaret Pulsaaren og forbløder, men i sin Forbløden ønsker endnu at leve. Hun løftede sig, kom nogle Skridt frem og segnede igjen ned foran en lille Kirke. Porten stod aaben, Lys brændte paa Alteret, Orgelet klang.

Hvilken Musik! saadanne Toner havde *Dryaden* aldrig hørt, [58] og dog syntes hun i dem at høre kjendte Stemmer. De kom fra Hjertedybet af den hele Skabning. Hun troede at fornemme det gamle Egetræes Susen, hun troede at høre den gamle Præst tale om Stordaad, om berømmelige Navne, om hvad Guds Skabning kunde mægte at give i Gave en kommende Tid, maatte give den, for selv derved at vinde blivende Liv.

Orgelets Toner svulmede og klang, talte i Sang:

»Din Længsel og Lyst rev Dig op med Rod fra din gudgivne Plads. Det blev din Fordærv, stakkels *Dryade*!«

Orgeltoner, bløde, blide, klang som i Graad, døde hen som i Graad.

Paa Himlen skinnede Skyerne røde. Vinden susede og sang: »Farer hen, I Døde, nu staaer Solen op!«

[59] Den første Straale faldt paa *Dryaden*. Hendes Skikkelse skinnede vexlende i Farver, som Sæbeboblen, idet den brister, forsvinder og bliver en Draabe, en Taare, der falder til Jorden og forsvinder.

Stakkels *Dryade*! en Dugdraabe, kun en Taare, rundet, forsvundet!

Solen skinnede over *Marsmarkens* »Fata-Morgana«, skinnede over det store *Paris*, over den lille Plads med Træer og det pladskende Springvand, mellem de høie Huse, hvor Kastanietræet stod, men med bøiede Grene, visne Blade, Træet, som